

PAULA NIVUKOSKI

Önnis ja iipu

MAAILMAN- JÄRISTYS

KUVITTANUT NORA SUROJEGIN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

1. luku

Maailmanjärjestys

Kuusten alla pimeys tiheni. Ilta hiipi hitaasti satumetsän poluille, sammalikossa oli jo viileää. Pikkuotus iipu (joka sivumennen sanoen oli niin pikkuinen, että sen nimikin kirjoitetaan pienellä kirjaimella) tassutteli metsän halki.

Puut kuiskivat hiljaa toisilleen. iipu kuiskaili itsekseen, se kuljeskeli suuressa metsässä ihan yksikseen. Kyllä iipulla yksi erityisen hyvä ystäväkin oli, mutta tänä iltana Önnistä ei näkynyt missään.

iipu kulki kotipolkua pitkin. Se kiipeili kivillä ja tähyili Önnistä, keinui kuusten oksilla ja huhuili Önnistä, mutta päätti sitten palata kotikoloon. Ehkä Önnis loikoili sammalissa ja odotti ensimmäisten tähtien syttyvän taivaalle.

Olisi varmasti hyvä keittää kannullinen teetä, iipu tuumi ja kattoi saman tien pöytään pari keksiä. Varmasti Önnis kohta tulisi.

Tuli rätisi hellanpesässä. Ikkunan takana tuuli tuli levottomaksi, se kuljeskeli pitkin metsää ja viskeli oksia mennessään. Metsän hämäristä kuului kimeä vihellys. iipu vilkaisi huolestuneena ikkunasta. Puiden varjot liikkuivat hitaasti. iipua melkein pelotti, eikä silloin ollut erityisen mukavaa olla yksin.

Vanha kotikuusi kitisi kylmissään. Tuuli tuntui olevan pahalla päällä, se puhkui pohjoista, vaikka oltiin jo kesän korvalla. iipu nosti teepannun tulille ja yritti hyrällä, ettei pelko kuiskaisi mitään hölmöä.

iipu mietti pieniä iloisia asioita, niin kuin kastepisaroiita tai keksinmuruja. Suuret ajatukset se yritti pyyhkäistä piiloon sängyn alle. Lopulta ajatukset sotkeutuivat toisiinsa ja menivät solmuun.

iipu otti hyllystään punaisen kirjan, sillä se tiesi, että lukiessa maailma asettui aina vähän paremmin paikoilleen.

Tuuli kieppui kotikolon ympärillä, maisema alkoi kadota yön pimeyteen. Önnis ei vielääkään ollut tullut kotiin. Hiljalleen huoli kasvoi pelkoa suuremmaksi, ja iipu päätti lähteä etsimään ystäväänsä. iipu kietoi huivin kaulaansa ja sytytti lyhtyyn kynttilän. Sitten se sulki silmänsä, veti syvään henkeä ja avasi päättäväisesti kotikolon oven. Tuuli tarttui iipun huiviin, vilu luikahti villatakin alle.

– Önnis! iipu huuteli.

Metsä oli niin täynnä ääniä, ettei iipun hento huuto kantanut

kotikuusta kauemmas. Tuuli alkoi toden teolla suuttua ja muuttua aivan oikeaksi myrskyksi. iipu keräsi kaiken rohkeutensa ja otti ensimmäisen askeleen. Oli pakko löytää Önnis.

Huolet kieppuivat villisti iipun mielessä. Mitä jos Önnis oli ripustanut riippumattonsa tammimetsän siimekseen ja nukkui nyt myrskyn silmässä tietämättä, mitä ympärillä tapahtui? Ehkä puhuri oli jo hurjistunut hurrikaaniksi. iipu ajatteli kauhuissaan ympäri pyörivää riippumattoa, varmasti Önnistä pyörrytti hirveästi.

iipu juoksi kohti tammimetsää. Lyhdyssä liekki lepatti lasia vasten ja melkein sammui. Metsä ympärillä pimeni, iipu kietoi keltaisen villatakin tiukemmin ympärilleen.

– Önnis Pönninpoika Mönningen! iipu huusi.

Pimeässä polunmutkassa jokin tumma ja huhuileva lehahti aivan iipun läheltä. iipu säikähti niin, ettei uskaltanut enää huutaa.

– *Önnis, pörröiseni, missä sinä olet?* iipu kuiskasi hiljaa. Önniksestä ei kuulunut hiiskaustakaan.

iipu kiiruhti yhä syvemmälle metsään. Tuuli riepotti puiden oksia, ja pyöripä ilmassa muutama nimetön ötökkäkin. Onneksi yhdellä niistä oli sattumalta sateenvarjo mukanaan. Pienin käpälin ne tarroutuivat sateenvarjon reunaan ja laskeutuivat sitten pehmeästi sammaliin.

Metsän perukoilla puut nousivat juuriltaan ja juoksivat joen yli taakseen katsomatta. Hämärässä metsässä vuoret järkkäyivät ja vaihtoivat paikkaa.